

אלו טרפות

בפנים, באיזור החיבור של הושט והכרס. ועד מקום השיעור מיקרי וושט, ומשם ואילך מיקרי כרס[].

ופריכין: איני זה אמר רבינא אמר גניבא משמייה דרב: טפח בוושט, בסמור לכרם, וזה ברם הפנימי?!

והיינו, שמנicha הגمرا עתה שהשיעור נמצא רק בתוך הכרס עצמה, ולא בוושט, ואם כן תיקשי: אמאי אמר רב נחמן בשם רבה בר אבוח שאפשר לשחות את הושט עד מקום השיעור, והיינו את הושט כולה, עד מקום החיבור לצרס [שבה נמצא השיעור?] והרי אמר רב שהטפה האחרון בוושט, הסמור אמר רב שחתת האחרון בוושט, לכרס, דין כרס לו, ואין זה מקום שחיטה, ואם כן, כי קא שחת במקום הטפה האחרון, בכרכ קא שחיט?!

ומשנין: אימא הци: טפח בכרכ שהוא סמור לוושט, זהו ברם הפנימי האמור במשנתנו, שניקיתו היא בכל שהוא. וקרי ליה "פנימי" משום שהוא נחבא בין צלעות החזה. ואילו שאר הכרס, מטפח ואילך, הרי הוא הכרס החיצון, שנידון בקريعת רובו.

איביעת אימא: כי קאמר רב שטפה בוושט נקרא "cars", בתורה — דמשער טפי. שיש שורורים גדולים שעורות הכרס נכננות מהכרס לתוך הושט בשיעור טפח. ובשוררים אלו מקום שחיתתם הוא עד מקום שנכנסים השערות, ולא במקום השערות.

אמר רב נחמן אמר שמואל: תורהן הושט שנintel כלו מלחי — כשר. ולקמיה פריך שניתוק זה של תורהן הושט מהיבورو אל

שחיטתו מדין הגרמה.

והיינו, שפסול הגרמה הנוהג בקנה, נהוג גם בושט, שאם שוחט מעל המקום הרוא לשחיטה, נפסלה שחיטתו, מהלכה למשה מסיני, הנקראת "הגרמה".

ודיקין: מדקאמר וושט נתנו בו חכמים שיעור למקומות שחיטה, מכל זה אתה למד דטורבן הוושט, שהוא בסוף הושט, לאו מקום שחיטה הוא [כי אם גם הוא היה מקום שחיטה, נקיתתו מטריפה במשהו!] בדומה לגורגרת, שאין חילוק בין מקום שחיטה לבין מקום שאינו ראוי לשחיטה, שבשניהם שיעור הנקיתה הפסלת שווה [ובגיגרת שיעורו ברובא].

והיינו דעביד רבא כרב בלבד, שפסל את החיתוך במשהו בתורבן הושט, על אף שאין הוא מקום שחיטה.

והוינן בה: השוחט, ובא לחותך את הושט, אם בא לשחות למטה, לצד הראש, עד כמה, עד איזה גובה בצוואר הבבמה יכול הוא לשחות?

אמר רב נחמן: עד כדי "תפיפת יד". צריך להניח מצד הראש שיעור של ארבע אצבעות.

ואם בא לשחות ולהחותך את הושט למטה, בחלקו החתחון של הושט, לצד הגוף, עד כמה יכול הוא לשחות?

אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוח: עד כדי ישיעיר. והיינו, עד המקום שיש בו שיעור שלאחר שחיטה גוררים את השיעור המצו